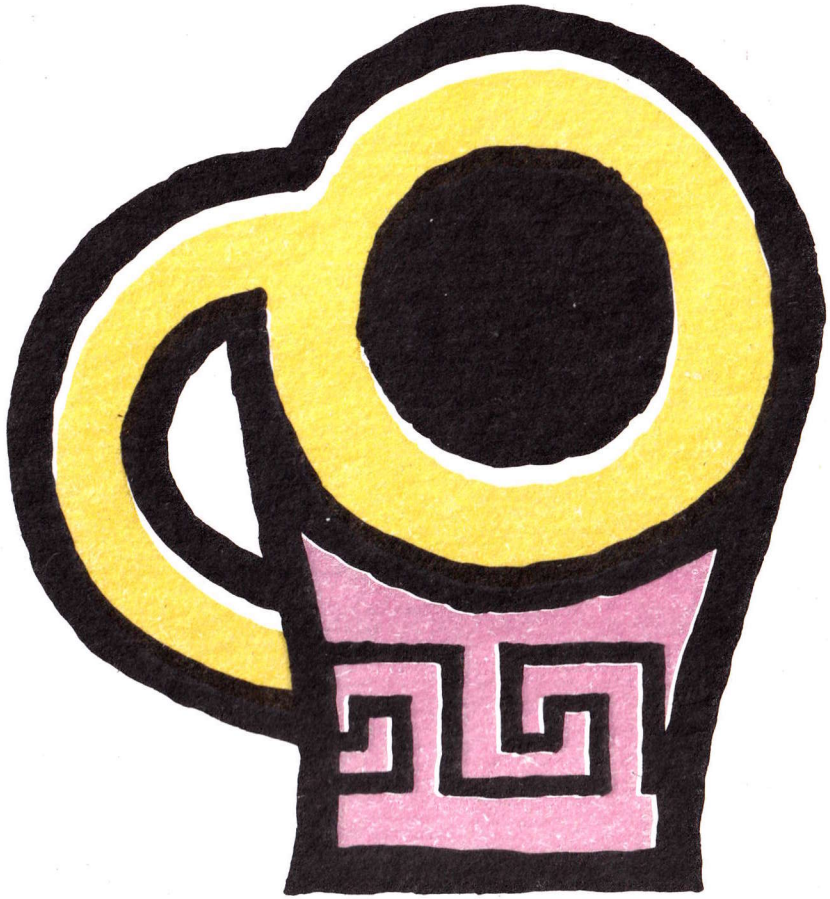

ДРАМАТИЧЕН
ТЕАТЪР-
БЛАГОЕВГРАД

ЗАЯВЛЕНИЕ ПОДАДЕ И
СЕ ЗАКЛЕ МЕЛЕТ, СИН НА МЕЛЕТ,
СРЕЩУ СОКРАТ,
СИН НА СОФРОНИСК ОТ АЛОПЕК:
СОКРАТ Е ВИНОВЕН ЗА ТОВА,
ЧЕ НЕ ПОЧИТА БОГОВЕТЕ,
КОИТО ПОЧИТА ГРАДЪТ,
А ВЪВЕЖДА НОВИ БОГОВЕ,
И Е ВИНОВЕН ЗА ТОВА,
ЧЕ РАЗВРАЩАВА МЛАДЕЖТА;
А НАКАЗАНИЕТО ЗА ТОВА Е
СМЪРТ

ВРЕМЕТО НА СОКРАТ

469 г. пр. н. е.	— Роден Сократ.
460 г. пр. н. е.	— Роден Демокрит.
458 г. пр. н. е.	— Есхил написва „Орестия".
444 — 429 г. пр. н. е.	— Перикъл е начело на Атина. Строителството на храмовете на атинския акропол.
431 г. пр. н. е.	— Начало на Пелопонеската война между Атина и Спарта. Процесът срещу Анаксагор в Атина.
430 г. пр. н. е.	— Сократ участвува в похода при Потидея.
429 г. пр. н. е.	— Чумата в Атина. Смъртта на Перикъл. Роден Платон.

428 г. пр. н. е.	— Анаксагор умира в Лампсак. Еврипид написва „Ипполит". Софокъл създава „Едип цар"
424 г. пр. н. е.	— Историкът Тукидид в изгнание. В битката при Делия Сократ спасява Ксенофонт.
424 — 421 г. пр. н. е.	— Разцвет на „сократовската школа".
423 г. пр. н. е.	— Аристофан написва комедията „Облаци", в която се надсмива над Сократ.
422 г. пр. н. е.	— Сократ участвува в похода при Антиполий.
421 г. пр. н. е.	— Никий сключва мир между Атина и Спарта.
415 — 413 г. пр. н. е.	— Сицилийският поход на атиняните. Възобновяване на Пелопонеската война.
411 г. пр. н. е.	— Управлението на Четиристотинте в Атина. Осъждането, бягството и смъртта на Протагор.
407 г. пр. н. е.	— Платон става ученик на Сократ.
406 г. пр. н. е.	— Битката при Аргинусите; съдът над атинските стратези. Сократ гласува за оправдаването им. Умират Софокъл и Еврипид.
405 г. пр. н. е.	— Битката при Егос Потамой; поражението на Атина в Пелопонеската война.
404 — 403 г. пр. н. е.	— Тиранията на Тридесетте в Атина.
403 г. пр. н. е.	— Възстановяване на демокрацията в Атина. Умира Критий, тиранин и софист, чичо на Платон.
399 г. пр. н. е.	— Съдът над Сократ. След неговата смърт Платон и другите сократици временно се укриват при Евклид в Мегара.
384 г. пр. н. е.	— Роден Аристотел.

РЕЧНИК

Агора — градският площад, център на търговската и обществена дейност; в Атина се е намирал недалече от Акропола и е бил заобиколен от сергии и обществени сгради.

Акропол — градската крепост на хълма, най-високото място на Атина; тук се е намирал Партенона и другите главни светилища на града, тук е водел и свещения път през Пропилеите. Разорен по време на гръцко-персийските войни (500—449 г. пр. н. е.), Акрополът е бил възстановен при Перикъл през 443—429 г. пр. н. е.

Алкивиад — атински държавен деец и пълководец, известен със своя политически авантюризъм.

Анаксагор — философ, приятел на Перикъл, учител на Сократ, изучавал вечността на материята, движена от световния Разум независимо от боговете на традиционната религия.

Анит — атински богат занаятчия, политически деец, принадлежащ към умерените демократи, участвувал в борбата срещу Тридесетте тирани и за възстановяването на демокрацията в Атина; един от обвинителите на процеса срещу Сократ.

Аристофан — атински драматург — комедиограф (445—385); неговата комедия „Облаци" била поставена през 423 г. пр. н. е. Насмешки по адрес на Сократ има и в комедиите му „Жаби" и „Птици". Както свидетелствува Платон, Сократ и Аристофан продължили да бъдат приятели.

Йония — Централната част на малоазиатското крайбрежие на Егейско море, родината на първите гръцки философи; богатите йонийски градове били най-важните членове на Атинския морски съюз.

Ксантипа — жена на Сократ, името й буквално означава „рижа кобилка" конят се считал за аристократическо животно, а също така и имена от подобен род.

Мелет — атински стихотворец, осмиван в комедиите на Аристофан, един от обвинителите на Сократ.

Мирто — дъщеря на Аристид Справедливия — атински политически деец по време на гръцко-персийските войни, основател на Атинския морски съюз, славел се с безкористност и умрял в бедност.

Перикъл — знаменит атински държавен деец, пълководец, оратор, начело на демократическото правителство способствувал за военното и културно издигане на Атина.

Платон — ученик на Сократ, след това самостоятелен философ, създател на най-влиятелната идеалистична школа в античността, автор на философски диалози, главният събеседник в които е Сократ.

Протагор — един от най-видните софисти, известен с твърдението си „Човекът е мярка за всички неща": за съществуването на съществуващите и за несъществуването на несъществуващите.

Софисти — „учители на мъдрост" — странствуващи философи и оратори, учещи на всякакви теоретически и нравствени знания.

Тридесетте тирани — олигархическа група начело с Критий, застанала начело на Атина след поражението във войната със Спарта и задържала властта през 404—403 г. пр. н. е.

ПОСЛЕДНАТА Н

СТ.

ДРАМАТИЧЕН ТЕАТ

ОЩ НА

АТ

ЦАНЕВ

ЪР-БЛАГОЕВГРАД

ПОСТАНОВКА
Н.А. ИВАН КОНДОВ

СЦЕНОГРАФИЯ И КОСТЮМИ
ЛЪЧЕЗАР ЯВРУКОВ

МУЗИКАЛНО ОФОРМЛЕНИЕ
ЛАЗАР ДОЙЧЕВ

СОКРАТ — после ПАЗАЧ
ПЕТЪР КЬОСЕВ
ПЛАМЕН МИЛАДИНОВ

ПАЗАЧ — после СОКРАТ
З.А. АТАНАС ВОДЕНИЧАРОВ
ЛАМБИ КОНДОВ

КСАНТИПА
БИСТРА ТУПАРОВА
МАРУСЯ БЕРОВА
ГЕРГАНА ДЖИКЕЛОВА

ПОМОЩНИК-РЕЖИСЬОР
МАРИЯ ЧОПОВА

СУФЛЬОР
ВЕНЕТА НИКОЛОВА

ДРУГИТЕ ЗА СОКРАТ

...От момента, в който жреците осъдили Сократ, геният, добротедетелта и самите монарси започнали да треперят пред тях. Властта им започнала да почива на страха и паническия ужас. Забулвайки умовете на хората с мрака на невежеството, тези чувства станали непоколебима опора на властта на първосвещениците. Когато човекът е принуден да угаси в себе си светлината на разума и не знае кое е справедливо или несправедливо, той се обръща към попа и се опира на неговите съвети.

Хелвеций

...Гледайки го отвън и оценявайки го по външността, вие не бихте дали за него и луковица — толкова некрасиво било неговото тяло и забавен видът: остър нос, бичи поглед, глупаво лице, добродушни обноски, груба дреха; доходи нямал, с жените не му вървяло, не бил способен за никаква служба, все се смеел и шегувал, скривайки своите божествени знания. Но отворете това ковчеже и ще намерите вътре небесно, неоценимо съдържание: свръхчовешко разбиране, изумителни добродетели, непобедимо мъжество, несравнима трезвост, непоколебимо задоволство, съвършена твърдост и невероятно презрение към всичко, заради което хората толкова се стараят, суетят, работят, плават и воюват.

Франсоа Рабле
Из „Гаргантюа и Пантагрюел"

...Най-мъдрият сред хората, по съждението на боговете, и най-ученият сред атиняните, по мнението на цяла Гърция, Сократ възхвалява незнанието. („Аз знам, че нищо не знам") Можем ли да вярваме, че ако той би оживял отново сред нас в нашето време, нашите учени и художници биха го заставили да измени своето мнение? Не, милостиви господа, този справедлив човек би продължил да презира нашите ненужни науки; той никак не би способствувал за умножаването на тази маса книги, които ни засилват от всички страни и би оставил, както и направи, за назидание на своите ученици и на нашите внуци само своя пример и спомена на своите добродетели. Ето, така е хубаво да се поучават хората.

Жан-Жак Русо
Из „Трактати"

Трагичният край на Сократ придал на целия му живот, на неговите думи и дела, учение и личност уникална цялостност и завършеност, неувяхваща привлекателност. Насилствената смърт обвила всичко сократовско с особения ореол на неподправеност и висша правда. Тя се оказала една от онези сократовски загадки, интересът към които е надживял античността, средновековието, новото време и се е съхранил до наши дни. Станала изходен пункт за духовното шествие на Сократ през вековете, смъртта му раздвижила атинянните и приковала вниманието им. Спомнили си пророчеството на асирийския маг, предсказал за Сократ насилствена смърт. Обсъждали и сократовите думи за възмездието, което ще постигне неговите обвинители. Скоро, съобщава Диоген Лаерций, атиняните се разкаяли за постъпката си и понеже се считали за подведени умишлено в заблуждение, осъдили Мелет на смърт, а останалите обвинители — на изгнание. Според Плутарх враговете на Сократ се обесили, презирани от антиняните и лишени от огън и вода. Според версията на ритора Фемистий (VI в. от н.е.), Анит бил убит с камъни. Лизип направил бронзова статуя на Сократ, която била поставена в атинския музей Помпейон.

В. С. Нерсесянц
Из „Сократ"

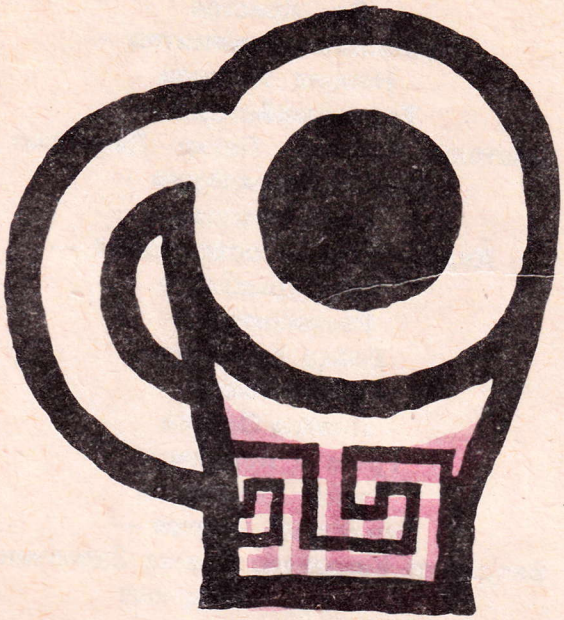

Зам. директор по техническата част —
Ив. Даскалов
Зав. постановъчна част —
Вл. Христов
Художник-изпълнител —
Никола Китанов
Театърмайстори —
Методи Кръстев, Петър Димитров
Звукооформление —
Олга Иванова
Художествено осветление —
Иван Джабиров
Реквизитор —
Бойко Караджов
Гардеробиер —
Лиляна Оркова
Грим и перуки —
Елена Димитрова
Шивашко ателие —
Владимир Кацарски, Станка Здравчина,
Бисерка Стефанова
Дърводелско ателие —
Славейко Габерски, Асен Хайдушки
Тапицер —
Станке Терзийски
Железарско ателие —
Фердинанд Тасев
Кашьор —
Живко Джельов
Сценични работници —
Васил Ищев, Георги Вълков,
Олег Смиленов, Методи Белашов
Художник на програмата и плаката —
Люба Лукова
Драматург —
Елена Илиева